

Zoektocht naar de ideale meeuw

Na de kelebek was het tijd voor een nieuw hoofdstuk in mijn duivenhobby. Ik heb altijd al een voorliefde voor meeuwtjes. Ze zijn mak, vitaal en zien er aantrekkelijke uit met hun donkere ogen en schildtekening. Dus mijn doel was meeuwtjes vinden die goed vliegen.

Tekst en foto's: Martijn de Bonte

Het vliegen is voor mij het leukste element van de duivenhobby. Mijn ideale meeuwtje, zo bedacht ik vooraf, vliegt ongeveer een uur, heeft een goed oriënteringsvermogen, vliegt in een hechte groep en is leuk in het hok. Daarmee bedoel ik dat ze niet alleen tam zijn, maar ook actief en verdraagzaam naar elkaar toe.

Ik las boeken en zocht op internet naar goed vliegende meeuwtjes. In Nederland kon ik ze niet vinden. Dus zocht ik op YouTube en Facebook naar meeuwtjes bij vliegduivenliefhebbers in andere landen. Na wat zoeken maakte ik een lijstje met rassen die wellicht nog goed zouden vliegen: de burmali, barbarisi, Griekse meeuw en de Kosovo meeuw (ook wel gjully genoemd).

Begeleidingsduif

De Griekse en Kosovo meeuw worden van oorsprong gebruikt als begeleidingsduif voor dunek. Dat zijn de duiven die razendsnel om de as draaiend naar beneden duiken. De meeuwtjes worden met de dunek mee omhoog gestuurd om ze op de juiste hoogte te brengen en te zorgen dat ze boven het hok blijven vliegen. Dat is belangrijk want dan kunnen ze reageren op het lokken van de eigenaar waarna de dunek naar beneden duikt. Sommige begeleidingsduiven duiken zelf ook naar beneden. Voor de liefhebbers van dunek zijn de meeuwtjes een middel om hun dunek te laten vliegen. Al ontdekte ik dat de Griekse meeuw in Duitsland en Zwitserland ook wordt gehouden als hoogvlieger. Bij de competitie-uitslagen van de Duitse vliegduivenclub stond ook de Griekse meeuw met een wisselende vliegduur van 20-90 minuten en vliegen op 'punkthoogte'. Dus dat ras wordt niet alleen als begeleidingsduif gebruikt, maar ook ingezet als hoogvlieger.

Vreemde duiven vangen

De Burmali en Barbarisi zijn een heel ander verhaal. Dit zijn oude rassen uit het Midden-Oosten, ze komen veel voor in landen als Libanon, Jordanië en Syrië. Daar worden de duiven gevlogen in groepen met verschillende rassen die als hechte groep rondcirkelen boven de stad. Het doel is om met zo een groep duiven vreemde duiven te vangen, de duivensport in die steden is vergelijkbaar met die in Amsterdam in het verleden. Het zijn dus geen hoogvliegers, maar wel duiven die prima vliegen en een goed oriënteringsvermogen hebben.

Zoektocht

Na mij te hebben verdiept in de verschillende rassen was het tijd om op zoek te gaan naar vliegende meeuwtjes. Dat viel niet mee, maar op een gegeven moment stond er op Marktplaats een koppel gele Barbarisi te koop in het Brabantse Budel. Ze zagen er anders uit dan het tentoonstellingstype, wat groter en de tekening was veel minder strak. Dat vond ik positief. Na contact met de eigenaar stuurde hij wat filmpjes om te laten zien dat ze goed konden vliegen. Hij bleek ook zwarten en blauwen te hebben, dus ik viel met mijn neus in de boter. Uiteindelijk haalde ik 8 barbarisi bij hem op voor een schappelijke prijs. Ik was de koning te rijk met mijn nieuwe duiven. Maar ook met het contact met deze Syrische man, want ik heb veel van hem geleerd over de duivencultuur in het Midden-Oosten.

Belangrijk moment

Een aantal van de Barbarisi waren nog erg jong, maar uiteindelijk bleek ik twee koppels zwart te hebben, een koppel geel en twee blauwe duivinnen. Ik liet ze niet los, maar liet ze rustig wennen en eenmaal goed uitgegroeid begon ik met de kweek. Dat verliep voorspoedig, het zijn vlotte en vitale duiven. Het belangrijkste moment was het vliegen met de jongen. De grote vraag was: hoe doen ze het in de lucht? Het korte antwoord is: wisselend. Met name de gele vlogen maar kort en hadden de neiging om overal op de daken te gaan zitten. Van de zwarten vloog ongeveer de helft met wat training zo'n tien minuten. Dat was niet helemaal waar ik op had gehoopt, maar wel meer dan de Macedonische meeuwtjes die ik eerder had als lokduif voor de kelebek. Die vlogen vrolijk heen en weer tussen het hok en de nok van het huis, maar verder niet.

Op sleeptouw nemen

Ik besloot streng te selecteren en alleen de beste vliegers aan te houden. Dus ging ik van circa 30 barbarisi aan het einde van het kweekseizoen terug naar acht. Daarnaast bedacht ik dat het misschien zou helpen om de Barbarisi als jong samen te laten vliegen met een ras dat ze op sleeptouw neemt. Lang verhaal kort. Het seizoen erna kweekte ik met de best vliegende barbarisi en de jongen liet ik samen opgroeien met jonge postduiven, ik mocht piepers uitzoeken bij een bevriende duivenmelker in het dorp. Ik koos bewust voor zijn wedstrijdduiven voor de lange afstand, omdat ik die vaak wel twee uur zie trainen. Dus geen kleurpostduiven, alhoewel ik die ook erg mooi vind.

Selectie

Het tweede jaar had ik een hoger percentage goed vliegende jongen. Al bleef het opmerkelijk dat ik uit één koppel zowel goed vliegende jongen fokte, als jongen die ronduit slecht vlogen. Het samen vliegen met de postduiven was aan het begin niet zo succesvol, de postduiven ontwikkelde zich sneller waardoor deze hoger en langer vlogen dan de Barbarisi. Er was geen sprake van een hechte groep. Naarmate de tijd verstreek werden de verschillen kleiner, ook omdat ik consequent de Barbarisi die te laag bleven, te kort vlogen of steeds afweken van de groep uit de vliegclub haalde.

Weinig nodig

Als ik dit schrijf is het december en buiten vliegen 5 postduiven en 3 barbarisi doffers. Ze vliegen nu al ruim een uur en maken nog geen aanstalten om naar beneden te komen. Opvallend is dat als ik de Barbarisi laat vliegen zonder de postduiven ze ongeveer 20-30 minuten vliegen. Door het samen vliegen met de postduiven wordt de vliegduur flink verlengd. Ik vermoed dat dit komt doordat ze in de landen van oorsprong niet lang hoeven te vliegen. Om vreemde duiven te vangen is het handig als jouw groep duiven niet urenlang in de lucht blijft, want dan haakt een vreemde en meestal ook vermoeide duif af. Dus een vliegduur van pakweg een kwartier is dan beter. En dat heeft als voordeel dat de duiven na een handje graan en wat rust weer opnieuw opgejaagd kunnen worden voor een volgende vlucht. Belangrijk bij de Barbarisi is om ze niet te zwaar en te veel te voeren. In het Midden-Oosten krijgen ze licht voer, het lijkt alsof het in de genen zit om efficiënt om te gaan met voedsel. Ze hebben weinig nodig om goed in conditie te zijn, te kweken en te vliegen. Bij te zwaar voer vervetten ze en krijg je ze de lucht niet meer in.

Balans opmaken

De Barbarisi heb ik nu twee jaar en ik kan voorzichtig de balans op maken. Het zijn vitale duiven die geen hoge eisen stellen. Ik vind het zelf mooi dat ze allemaal een unieke koptekening hebben, waardoor ze een unieke uitstraling hebben en je ze eenvoudig uit elkaar kunt houden. En een belangrijk pluspunt is dat als ik ze eenmaal uitgewend heb, ze nooit kwijtraak. Ze hebben echt een goed oriënteringsvermogen. Wellicht dat ik ze in de toekomst samen met postduiven ga opleeren om te kijken hoe dat gaat. En ze kunnen goed vliegen met harde wind, wat bij ons in de kustregio vaak voorkomt. Ik laat ze vrijwel iedere dag los, ook bij regen.

Eind goed al goed, zou je denken. Maar in de afgelopen jaren kreeg ik ook nog de kans om Griekse meeuwtjes en Burmali aan te schaffen. Dus er valt nog veel meer te vertellen over mijn zoektocht naar de ideale meeuw. Maar dat is weer een heel ander verhaal.

Griekse meeuwtjes gaan graag de lucht in

De Griekse meeuwtjes heb ik een aantal jaar geleden voor het eerst gezien in een voliere op de Duitse bondshow voor sierduiven. Ik vond ze mooi om te zien en toen ik las dat ze goed vlogen, werd ik nog enthousiaster.

Het zouden volgens de informatie die ik vond echte hoogvliegers zijn die lang en hoog vliegen. Het had wat voeten in de aarde, maar een paar jaar later kon ik twee koppels overnemen van een Zwitserse fokker, die ze op een Turkse duivenveiling meegaf aan een Duitse fokker net over de grens, waar ik ze op kon halen. Dat vond ik wel grappig: Griekse meeuwen uit Zwitserland die via een Turks evenement en een tussenstop in Duitsland naar Nederland kwamen. Dan kun je toch niet beweren dat de duivenhobby saai is?

Verschillende leeftijden

Het waren gezonde en vlotte duiven. Qua gedrag waren het meer hoogvliegers dan meeuwtjes. De eerste weken vlogen ze steeds schichtig in het rond als ik het hok binnenstapte. Het zijn niet zulke druktemakers als de Barbarisi, ik moest goed observeren om de geslachten te onderscheiden. Na verloop van tijd raakten ze steeds beter gewend en ben ik met de kweek begonnen. Het ene koppel kweekte vlot ronde na ronde, bij het andere koppel ging het minder goed. Ik legde wat eitjes van de Griekse meeuwen onder mijn andere duiven. Zo heb ik het eerste jaar toch nog een mooi clubje jongen gefokt. Maar die hadden wel allemaal verschillende leeftijden, waardoor het lang duurde voor ze goed samen in een groep vlogen. De jongste duiven hielden de rest laag. Wat dat betreft is een grote club jongen van dezelfde leeftijd veel beter en makkelijker. Maar twee koppels is dat lastig te realiseren. Al snel ontdekte ik dat sommigen goed konden vliegen, maar er ook waren die het na een minuut of vijf voor gezien hielden. Dus moest ik streng selecteren en alleen met de beste vliegers doorgaan.

Vliegeigenschappen

Uiteindelijk is het vliegen erg afhankelijk van de weersomstandigheden en de voeding. Ze vliegen meestal 20-30 minuten, met soms uitschieters tot wel 60 minuten. Ze hebben een vrij snelle vleugelslag en vliegen met mooi vliegweer (blauwe lucht, zon en thermiek) een enkele keer op stiphogte, dan stond ik met een brede glimlach omhoog te kijken, trots op die kleine duifjes die zo hoog vlogen. Maar in de meeste gevallen vliegen ze na het opstijgen even middelhoog en daarna op kerktorenhoogte. Ondanks hun reputatie heb ik ze niet leren kennen als echte hoogvliegers, die vrijwel iedere vlucht op stiphogte vliegen of uit het zicht verdwijnen. Ze hebben tijdens het vliegen vrijwel altijd met zicht op het hok, er is bij mij nog nooit een Griekse meeuw kwijtgeraakt. Het zijn ook duiven die je in de regen en harde wind kunt laten vliegen. Dat is voor mij een belangrijk pluspunt.

Harde wind

Toen er een keer een duivenliefhebber op bezoek was, waaide het hard. Toen ik zei dat ik wat duiven los wilde laten vond hij dat geen goed idee, hij was bang dat mijn duiven zouden beschadigen door de harde wind. Maar ik laat ze vrijwel dagelijks los, alleen bij windstoten en hele harde wind houd ik ze voor de zekerheid binnen. Dus ik durfde ze met een gerust hart los te laten. De man stond verbaasd hoe de meeuwtjes speelden met de wind en met de wind in de rug hoog en heel hard over kwam vliegen. En daarna laag, net over de bebouwing tegen de wind in vlogen. Dat is ook een prachtig gezicht.

Uitschieter

Er zijn een aantal Griekse meeuwtjes van mij naar andere liefhebbers van vliegduiven gegaan. Eén daarvan belde onlangs op om te vertellen dat zijn Griekse meeuwtjes die ochtend 2,5 uur hadden gevlogen. Een uitschieter want ook bij hem vliegen ze meestal 20-30 minuten. Waarschijnlijk waren ze geschrokken van een roofvogel of iets dergelijks en bleven ze daardoor heel lang in de lucht. Ze kunnen het dus wel degelijk aan om lang te vliegen, maar ik heb nog niet de sleutel gevonden om dat er iedere vlucht uit te laten komen. Mogelijk heeft dat te maken met de oorsprong. Als begeleidingsduif moet de Griekse meeuw duikvluchtduiven zoals de dunek op hoogte brengen en na het duiken van de dunek weer terugkomen naar het hok.

Conclusie

In de toekomst ga ik waarschijnlijk alleen verder met de Barbarisi, die vind ik leuker om te zien met de koptekening, vliegen goed en hun makke gedrag in het hok maakt mij enthousiast. En ik heb niet voldoende ruimte om allemaal rassen met een verschillende vliegstyl aan te houden. Maar het was een mooie ervaring om de Griekse meeuwtjes te leren kennen en door het luchtruim te zien vliegen. Ik hoop dat andere liefhebbers veel plezier beleven aan dit vlotte duifje.

Burmali meeuw

Tot slot nog iets over de Burmali meeuw. Dat is naast de Barbarisi en Griekse meeuw het derde meeuwenras dat ik de afgelopen jaren in mijn hok heb gehad. Het is een prachtig duifje om te zien, met puntkap, vrij brede oogranden en mooie tekening. Ik kocht twee koppels van een vliegduivenman uit Duitsland. In het hok zijn het geweldig leuke duiven. Ze zijn erg mak, als ik in de tuin stond kwamen ze vaak naar mij toe gevlogen om op mijn schouder te zitten. Maar het vliegen is voor mij minstens zo belangrijk als het gedrag en dat voldeed niet aan mijn verwachtingen. De jongen vlogen maximaal 15 minuten en meestal vrij laag. Daar kwam bij dat ik ze niet bijster slim vond. Ze konden een straat verder op een dak landen en daar een dag later nog steeds zitten. Dus een geweldig duifje om te zien en in het hok te hebben, maar voor mij niet de ideale meeuw. Maar ik heb een duivenfokker gevonden in Duitsland die filmpjes liet zien van hoogvliegende Burmali die volgens hem 2 tot 2,5 uur vliegen. Dat bereikt hij door ze samen te

laten vliegen met Weense hoogvliegers. Dus wellicht komen ze in de toekomst nog eens terug op mijn hok.

